

II.

Но вие навърно ще ме попитате: „Ама нима кокошките знаят да говорят?“ Да! И кокошките, и всички животни имат свой езикъ. И на този езикъ тѣ се разбиратъ тѣй добре, както се разбиратъ помежду си и хората. Когато врабчето, кацнало на нѣкое високо клонче като стражъ, да пази своитѣ другари, изписка, всички знаятъ, че опасността е близко и бѣгатъ да се скриятъ.

Всички, всички животни иматъ свой езикъ. Кокошките — сжшо.

III.

Тѣй Чернуша викаше своитѣ деца и ги развеждаше изъ двора.

А Желтурко, захласнатъ въ всичко ново, което виждаше, отиде далечъ. Той съ радостъ оглеждаше всѣка буйнала тревица, всѣко огладено камъче, всѣко блѣснало зрънце и отиваше все по-далечъ и по-далечъ по пжтечката.

Но ето, изведнажъ предъ него се изправи страшенъ разбойникъ — крадецътъ Мравко. Черъ, зълъ, той се спрѣ предъ Желтурко, размърда пипалца и извика:

— Стой!

Желтурко замръзна на мѣстото си. Пухътъ настрѣхна по главичката му, очитѣ му широко се отвориха отъ страхъ. Мравко не мърдаше отъ мѣстото си — а това насърчи уплашеното пиле.

— Кърръ! . . . изкърка то. Пази се: ще те чукна!

Мравко не мърдаше. Желтурко подстѣпи малко назадъ, но отново го достраша.

— Пази се хей, ще те клъвна! . . . извика той отново; спусна се и, де съ страхъ, де съ куражъ, чукна по главата клетия Мравко. Той рипна, опъна крачка, изкърца съ якитѣ си шипала и умрѣ.

— Хе . . . колко се уплашихъ! . . . помисли си из-